

через 10 і 20 хв. Після процедури, через 60 хв. тварині вводили фуросемід внутрішньовенно в дозі 1,5–3 мл з метою зниження токсичної дії препарату на уротелій ниркових каналців [3].

Підготовка пацієнта до дослідження включала в себе: голодну дієту протягом 24 годин і очищення кишечника за 2-4 години до процедури. Після виконання оглядових рентгенівських знімків приступали до введення сечового катетера і наповнення сечового міхура негативною контрастною речовиною (повітрям), що підвищує контраст між сечовим міхуром і наповненими контрастною речовиною сечоводами. Це полегшує встановлення діагнозу за ектопії сечоводів. Після цього за допомогою шприца вводили негативну контрастну речовину. З цією метою використовували кімнатне повітря, яке вводили в дозах: для кішок 10–15 мл, для собак – 50–200 мл, залежно від розміру тварини. Далі внутрішньовенно вводили контрастну речовину.

Висновки. У результаті досліджень було встановлено, що найбільш оптимальним є введення Урографіну 76% у дозі 850 мг/кг маси тіла тварини, що дозволяє об'єктивно оцінити форму, розміри і положення нирок, товщину і рівномірність розташування паренхіми, розміри чашок і миски, діаметр сечоводів. Також визначено аномалії розвитку нирок і сечовивідних шляхів, наявність конкрементів у нирках і сечовивідних шляхах, пухлини та ін. За часом появи контрастної речовини в сечоводах, сечовому міхурі і сечівнику можна оцінювати видільну функцію нирок.

Список літератури:

1. Morgan J. P. Techniques of veterinary radiography / J. P. Morgan, S. Silverman. – Davis Calif, Veterinary Radiology Associates, 1993. – 347 p.
2. Gough A. Differential diagnosis in small animal medicine / A. Gough. – Blackwell Publishing Ltd, 2007. – P. 193-203.
3. Локес П.І. Рентгенівська діагностика хвороб дрібних тварин / П.І. Локес, В.Г. Стівба, Л.П. Каришева. – Полтава: Камелот, 2006. – 152 с.

УДК 619:616.995.132.:636.7

ЕПІЗООТОЛОГІЧНИЙ ПРОЯВ ДИРОФІЛЯРІОЗУ СОБАК

Л.М. Соловйова, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Дирофіляріоз є надзвичайно актуальною проблемою в Україні, оскільки набуває характеру ензоотії. Дирофіляріоз собак частіше зустрічається у південних областях України. У Києві кількість захворілих собак складала: в 1999 році – 15 випадків, у 2000 – 130, 2001 – 188, 2002 – 354, 2003 – 600 випадків. Упродовж 2013 року в Україні дирофіляріоз зареєстрований у 291 собаки [1–4].

Метою даної роботи було вивчення поширення дирофіляріозу (за даними ветеринарної клініки “Ветпрофі” м. Київ) в залежності від віку, статі, породи та умов утримання.

Матеріалом для дослідження були хворі на дирофіляріоз собаки – пацієнти “Ветпрофі” м. Київ та лабораторії паразитології факультету ветеринарної медицини Білоцерківського НАУ, а також кров від них.

При виконанні роботи використовували наступні **методи**: комплексний епізоотологічний (кількість випадків дирофіляріозу у загальній заразній патології собак, сприйнятливість собак до збудника дирофіляріозу в залежності від віку, статі, породи та типу утримання, механізм передачі збудника дирофіляріозу).

Результати дослідження. За даними «Журналу реєстрації хворих тварин» клініки «Ветпрофі» м. Київ в середньому за 2 роки паразитарні захворювання зустрічалися у 23,16 % собак.

Проведеними дослідженнями встановлено, що у м. Київ реєструвалося 8 заразних патологій тварин. Найбільше (40,3 % випадків) складав бабезіоз, 31,68 % – отодектоз, 10,07 % – гельмінтози, 7,14 % – дирофіляріоз, 5,13 % – демодекоз та 4,91 % ктеноцефалідоз. Кількість уражених на токсоплазмоз становила 0,92 %, а саркоптоз – 0,55 %.

При оцінці епізоотичної ситуації в м. Київ за останні 2 роки ми відмітили, що на дирофіляріоз хворіють собаки різних вікових груп. Із 39 хворих собак 7 мали вік 1–3 роки (17,95 %), 12 – 4–6 років (30,76 %), 11 – від 7 до 9 років (20,25 %), і 9 були старші 10 років (23,08 %). Отже, найчастіше дирофіляріозом хворіли собаки 4–6-річного віку.

Щодо статі собак, за останні 2 роки дирофіляріозом хворіли 22 самці (56,41 %) та 17 самок (43,59 %).

Ми відмітили також, що собаки різних порід не в однаковій мірі сприйнятливі до збудника дирофіляріозу. Так, найбільше сприйнятливими до захворювання виявилися собаки порід німецька вівчарка (20,6 %), кавказька вівчарка (17,9 %), такса (15,4 %), лайка (12,8 %) та безпорідні (12,8 %).

Щодо різних типів утримання собак, необхідно відмітити, що максимально інвазованими є дворові собаки, екстенсивність інвазії яких становила 35,9 %. У меншій мірі були уражені квартирні собаки, екстенсивність інвазії яких становила 10,2 %. Слабка ураженість квартирних собак, імовірно, обумовлена хорошими умовами утримання і меншою можливістю контакту з проміжними господарями.

Висновки: 1. Максимально ураженими виявилися собаки у віці 4–6 років.

2. Щодо порідної чутливості, то найбільше на дирофіляріоз хворіли собаки порід німецька вівчарка, кавказька вівчарка, такса, лайка та безпорідні.

3. Дворові та мисливські собаки уражувалися дирофіляріями значно частіше.

Список літератури:

1. Василик Н.С. Дирофіляріоз – тропічний гельмінтоз в Україні / Н.С. Василик // Здоров'я тварин і ліки. – 2004. – № 4. – С. 4–5.

2. Потоцький М.К. Дирофіляріози / М.К. Потоцький, М.М. Омеляненко // Ветеринарна медицина України. – 2011. – № 4. – С. 23–25.

3. Чернов В.Н. Дирофіляріоз / В.Н. Чернов, О.С. Ушаков // Мир ветеринари. – 2012. – № 4. – С. 4–15.

4. Koltas I.S., Ozcan K., Duran N. Subconjunctival infection with *Dirofilaria repens* // Ann. Saudi Med. – 2002. – V. 22. – N 1–2. – P. 75–76.